

'அக்கா, அக்கா...'

மலெல்லிய, இனிய அந்தக் குரல் மணிமகேலையினுடையதுதான்.

நான் அவசரமாய் எழுந்து எனது அறை மசேயையில் ஆயத்தமாக எடுத்து வதைத் திருந்த நீள் சதுரத் தட்டை (TRAY) எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டேன்.

என்னவனும், குழந்தைகளும் இன்னும் கட்பில்களிலயே. மணிமகேலை வரமுன் ஆயத்தமாகி விட வண்டெழுந்தால் நான் அறை மணிமுன் புதாகவே எழுந்து எமது அறையிலிருந்து எட்டு அறைகளைத் தள்ளியிருக்கும் குளியலறைக்குச் சென்று பல்துலக்கி முகம் கழுவி வந்து விட்டேன். அதிகாலையில் வெறிச்சோடிக் கிடக்கும் ஐந்தாவது மாடியின் அந்த நீண்ட கொரிடோரில் தனியாக நடந்து போய் வரும் போது சற்றுப் பயமாகத் தான் இருக்கும். குளியலறை இன்னும் அதீத பயத்ததைத் தரும்.

அதற்குள்ளே ஓரே நேரத்தில் ஆறுபேர் குளிக்கக் கட்டியதாக ஆறு சவர்களும், 12 பேர் முகம் கழுவக் கட்டியதாக 12 சிங்குகளும் உள்ளன. அந்தப் பெரிய குளியல் அறையில் அந்த அதிகாலையில் நான் மட்டும் நின்று முகம் கழுவும் போது ஏதோ ஒரு அசாதாரணத்தில் உடல் சில்லிடும். மச்சைப் பிடித்துக் கொண்டு அவசரமாய் முகத்தைக் கழுவிக் கொண்டு ஓடி வந்து விடுவனே. அது மமே மாதம். வசந்தகாலம். ஆனாலும் எனக்குக் குளிரந்தது. என்னவனும், என்குழந்தைகளும் என்னருகிலயே இருந்தாலும் மனசு அமைதி கொள்ள மறுத்து அலறத்து கொண்டு இருந்தது. என்னைப் பெற்றவர்கள், எனது உடன் பிறப்புக்கள் அதனைப் பரேயும் விட்டு வந்து கிட்டத்தட்ட இரண்டு வாரங்கள் ஓடி விட்டிருந்தன. அகதி அந்தஸ்து இன்னும் தரப்படாவிட்டாலும் நான் இப்போது ஐரோப்பிய அகதி.

ஐரே மனியின் ஸ்வல்பாஹ் நகரில் அழகாக வீற்றிருக்கும் அந்தப் பெரிய அகதி முகாம் முன்னர் ஒரு அரண்மனையாக இருந்திருக்க வண்டெழுந்தும். பென்னாம் பெரிய வளாகத்தில், காவல் அரண்களும், பல அடங்கு மாடிகளும், சூற்றி வளையம் பாதுகாப்புப் பாதைகளும், மடேகைகளும் என்று பரந்து விரிந்திருந்த அந்தக் கோட்டை அப்போது பலவறே நாடகளைச் சேர்ந்த, பலவறே மொழிகளைப் பசேுகின்ற பல அகதிகளால் நிறைந்திருந்தது. அவர்களும் குழந்தைகளும், பெரியவர்களும் ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட ஈழத்தவர்களும் இருந்தார்கள். அகதிகளும் உதவுவதற்கென்றே அங்கு பல சமீகநல உதவிகளில் அக்கறையுள்ளவர்கள் சிரித்த முகங்களோடும், கனிவான பார்வைகளோடும் திரிந்தார்கள். அலுவலக அறைகளில் அமர்ந்திருந்து உதவினார்கள். திரியாத பாஷையில் தடும்மாறும் ஓவ்வொருவரோடும் சகைகளாலும், வார்த்தைகளாலும் பிரயத்தனங்கள் செய்து பரிவோடும் பசேினார்கள்.

இத்தனை பரேில் யாரனும் ஒருவரனும் அந்த அதிகாலையில் பல்துலக்குவதற்காகவோ அன்றிக் குளிப்புதற்காகவோ அந்தக் குளியலறைப் பக்கம் வந்து நான் காண்பதில்லை. இலங்கையர்கள் எமக்கு காலவை எழுந்ததும் பல்துலக்கி முகம் கழுவுவதுதான் முதல் வேலையாக இருக்கும். ஐரோப்பியருக்கோ அன்றி அங்கு அகதிகளாக வந்த நேயவர்களோ அதிகாலைப் பல்துலக்கல் என்பது அர்த்தமற்ற விடயம் போன்றது. காலவை உணவுக்குப் பின்னர் அவர்கள் பல்துலக்குவார்கள். சிலர் அப்போது கட்டில்லை. சயிங்கத்தனை மென்று மென்றே பல்துலக்காமல்

தவிர் ப்பார் கள் .

மணிமகேலை புகழ்ப்படத்தில் மட்டுமே பார்த்த ஆடவன் ஒருவனை கணவனாகக் கிண்கொள்ளும் எதிர்பார்ப்புடன் ஜேர்மனிக்கு வந்திருக்கிறான். ஒன்றரை வருடப் பிரிவுக்குப்பின் எனது கணவரைச் சந்திக்க இரந்து எனது எதிர்பார்ப்புகளும், என்றகைக் கும்மே காணாத ஒருவனை மணாளனாகக் கப்போகும் அவளது எதிர்பார்ப்புகளும் இடையில் கண்டிப்பாக நிறைய வித்தியாசங்கள் இருந்திருக்கும். ஆனாலும் அவளும் எனக்கும் இடையில் எப்படியோ ஒருவித இனிமையான நட்பு உருவாகியிருந்தது. அவள் அவளும் கணவனாகப் போபவனின் அக்கா சாம்பவியோடான பயணித்திருந்தாள். சாம்பவி அதிகம் கதகைக் கமாட்டாள். அவளது கணவனும் எனது கணவரைப் போல ஜேர்மனிக்கு வந்து ஒன்றரை வருடங்கள் ஆகி விட்டிருந்தது.

நானும், மணிமகேலையும் ஆளக்கொரு தட்டோடு ஐந்தாவது மாடியில் உள்ள அந்தக் கொரிடோரில் நடந்து மின்று அறகைத் தள்ளியுள்ள ராசாத் தியின் அறகைக் கதவைத் தட்டினோம். அவளும் ஏற்கெனவே ஆயத்தமாகி இருந்து தட்டோடு வெளியில் வந்தாள். அவளும் ஒரு குழந்தை. அவளது கணவரும் எனது கணவரைப் போலவே அங்கு வர அனுமதியில்லை. ஆனாலும் வந்திருந்தார்.

இன்னும் சில அறகையையும், கீழிறங்கும் மாடிப்படியையும் தாண்டி ஜெயந்தியின் அறையைத் தட்டினோம். ஜெயந்தி தட்டின ஓடி வந்தாள். அவள் கணவனுடன் சேர்ந்தே ஜேர்மனிக்கு வந்திருக்கிறான். திரும்பமாகி சில மாதங்கள் தான் ஓடியிருக்கின்றனவாம். கொஞ்சம் ஹனிமீன் மிட்டில் தான் அவள் எப்போதும் இருந்தாள்.

பல படிகள் ஏறி இறங்கி கன்ரீனும் கும்புப் போய்ச் சேர்வதற்கிடையில் நானும், மணிமகேலையும், ராசாத் தியும் நிறையவே கதகைத் து, வயிறு குலுங்கச் சிரித்து, சோகங்களதைத் தற்காலமாக மறந்திருந்தோம்.

கன்ரீனில் கரண்டிகளினதும், கத்திகளினதும், கோப்பகைகளினதும் சத்தங்களையும் மீறிய பலமொழிகள் கலந்த கசமுசாச் சத்தம். அனகேமான வறேறு நாட்டவர்கள் சாப்பாடுகளை வாங்கி அங்கயே இருந்து சாப்பிட்டு விட்டுச் செல்வார்கள். இலங்கையர் நாம் அப்படியல்ல. நீண்ட வரிசையில் காத்திருந்தோம்.

எனது முறை வந்த போது தட்டைக் கொடுக்க எனக்கும், மின்று பிள்ளைகளும் கும்மாக நான்கு பணிஸ்கள், நான்கு சிறிய பட்டர் துண்டுகள், நான்கு சிறிய ஜாம் பக்கற்றுகள், நான்கு சிறிய சீஸ் பக்கற்றுகள் நான்கு அப்பிள்கள், நான்கு தனீ ருடானாள் கோப்பகைகள் வதைத்துத் தட்டைத் திருப்பித் தந்தார்கள். மணிமகேலை, தனதும் சாம்பவியினதும் பாஸகைக் கொடுத்து ததால் அவளும் எல்லாவற்றிலும் இரண்டு. ராசாத் திக் கு குழந்தை சிறிது என பதால் எல்லாவற்றிலும் ஒன்று கொடுத்து குழந்தைக் கும்பாலும் கொடுத்தார்கள். திரும்பும் போது தனீ ர் தளம் பி ஊற்றுப் பட்டு விடாமல் மிகுந்த அவதானமாகத் தட்டுகளை ஏந்திக் கொண்டிருப்பினோம்.

எனது அறகைக் கும் நான் நுழைந்த போது பிள்ளைகளும், கணவரும் சாப்பிடுவதற்கு ஆயத்தமாக இருந்தார்கள். நான்கு பரோக்கான உணவுகளையும், பழங்களையும் 5 பரோமாகப் பகிர்த்து உண்டோம்.

மதியத் துக்கமும் மீ ண்டும் தட்டின பகை வணை டும் . மதிய உணவை எம் மால் சாப் பிட முடிவதில் லை. உறபை பு, புளிப் பு.. என்று எதுவுமே இல் லாத அந் த உணவால் இந் த இரண்டி கிழமைகளிலும் பல தடவைகள் மனமும் , கண்களும் கலங்கி விட்டன. ஆனாலும் கிடவகை கிடகை கும் பழங்களுக்காக அந் தச் சாப் பாடுகளை வாங்கி வந்து அரையும் குறையுமாகச் சாப் பிட்டு விட்டு எறிவோம் . பிள்ளைகளும் நானும் சாப் பிட முடியாமல் படும் அவஸ்தையைப் பார்த்து விட்டு எனது கணவர் அங்குள்ள இன்னும் சில ஆண்களுடன் சில மலைகள் நடந்து சென்று ஒரு மின்சார ஒற்றை அடும்பும் , தபிளும் வாங்கி வந்தார் . அது பச்சைத் தபிள் . ஊரில் போடவது போல சரக்குகள் எதுவும் போடப்படாத, வறுக்கப் படாத மிகையத் தபிள் . ராசாத் தியின் கணவரும் ஒரு ஒற்றை அடும்பும் , பிட்டு அவிப்பதற்கு ஏற்ற கண்ணுள்ள சட்டியொன்றும் வாங்கி வந்தார் .

அதன் பின் மதியம் கிடகை கும் அவித்த அல்லது அரைப்பதற்குப் பொரித்த பெரிய இறைச்சித் துண்டுகளைத் தபிள் போட்டு, தங்கையால் இல்லாமல் மீ ண்டும் ஒரு முறையாகச் சமைத்தோம் . சமையல் முடிந்த கையோடு மின்சார அடும்பைக் கட்டிலுக்குக் கீ ழ் ஒழித்து வைத்தோம் . சமைப்பது தெரிந்தால் அடும்பையே தபிக்கிக் கொண்டு போய் விடுவார்கள் . இரவில் ராசாத் தி எப்படியோ தங்கையப் பி போடாத பிட்டு அவித்து விட்டு எங்களுக்கும் கொண்டு வந்து தந்தாள் . அடிக் கடி கரண்டி தேவைப்படும் போது மணிமகேலை தனது அறையிலிருந்து ஒரு சில் வர் தகே கரண்டி கொண்டு வந்து தரவாள் . பின்னர் தான் தெரிந்தது அது சாம்பவியின் கரண்டி என்பது. ஐந்தாவது கிழமை இன்னும் ஒரு வாரத்தில் எம் மை வேறொரு முகாமுக்கு அனுப்பப் போவதாக அறிவித்தார்கள் . 'போகும் போது கரண்டியை மறக்காமல் தந்திடுங்கோ' என்று சாம்பவி இரண்டு மீ ண்டும் தடவையாக ஞாபகப் படுத்தினாள் .

ஆறாவது கிழமையில் நாங்கள் அத்தனை பேரும் வெவ் வேறும் முகாம்களுக்கு அனுப்பப் பட்டோம் . மணிமகேலை அவளது கணவன் இருக்கும் நகரத்தை ஓட்டிய முகாமுக்கு. அதே போல ராசாத் தி அவளது கணவன் இருக்கும் நகரத்தை ஓட்டிய முகாமுக்கு. சாந்தி இன்னும் கொண்டு இடத்துக்கு. நானும் பிள்ளைகளும் காரள் ஸ் றுக்கே முகாமுக்கு. எனது கணவருக்கு எமக்கான பேரீந்தில் வர அனுமதி இல் லை. அதற்குப் பொறுப்பாக இருந்த பெண்பல தடவைகள் எண்ணிப் பார்த்து ஒரு ஆள் கிட்ட இருக்கிறதே என்று குழம்பி பின் நிலமையைப் புரிந்தவளாய் கண்டும் காணாதவள் போல் எம் மோடு பயணிக்க விட்டாள் .

ஆனாலும் காரள் ஸ் றுக்கே முகாமில் எனது கணவர் தங்குவதற்கு அவர்கள் அனுமதி தரவில்லை. இரண்டு கிழமைகளை பல லகை கடித்துக் கொண்டு அங்கே கழித்து விட்டு எனது கணவர் ஏற்கெனவே வாழும் ஸ் வெபிஸ் ஹால் நகரில் எமக்கெனத் தந்த வீ ட்டுக்கு நாம் போய்ச் சேர்ந்தோம் .

மெதுமெதுவாக அந் த வீ ட்டோடு பழகுவதற்குப் பிரயத்தனம் பண்ணிக் கொண்டு முகாம்களில் இருந்து கொண்டுவந்த பொருட்களை அடும்பும் போதுதான் மீ ண்டும் அந் தக் கரண்டி என்கண்களில் தன்பட்டது. சாம்பவி அத்தனை சொல்லியும் நான் அந் தக் கரண்டியை என்னோடு கொண்டு வந்து விட்டேன் . மிகுந்த சங்கடமான உணர்வு எனக்குள் . அதை எடுத்துப் பத்திரப் படுத்தி வைத்தேன் . எப்படியாவது சாம்பவியின் முகவரியைக் கண்டு பிடித்து அந் தக் கரண்டியை அனுப்பி விட வேண்டும் என்பதே என்கண்கள் . "ஜேர்மனியிலை அந் தக் கரண்டி ஒண்டும் பெரிய விசயமில்லை.

உதுக்காக வீணாகக் கவலைப்படாததை" என்று எனது கணவர் சில தடவகைகள் சொல்லியும் என்னால் அந்தக் குற்ற உணர்வில் இருந்து மீள முடியவில்லை. அந்தக் கரண்டியை அவள் ஊரில் இருந்து கொண்டு வந்திருக்க வேண்டும். ஒரு நினைவுச் சின்னமாக வதைத் திருக்க விரும்பியிருக்கிறாள்" என்பதே என எண்ணமாக இருந்தது.

என்னோடு முகாமிலிருந்தவர்களின் முகவரிகளைக் கண்டுபிடிக்க சில முயற்சிகளும் செய்து பார்த்துத் தோற்று விட்டனே. மொழி பிரச்சனையாக இருந்ததால் நினைத்தவகைகளைச் செயற்படுத்துவதும் முடியவில்லை. வருடங்கள் பல ஓடின. ஆனால் அவர்களில் யாரது தொடர்பும் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஒரு முறை வீட்டு மாறும் போது, பொருட்களை அடக்கும் போது மீண்டும் அந்தக் கரண்டி என்கரங்களில் தவழ்ந்தது. அப்போதுதான் கவனித்தனே. அந்தக் கரண்டியில் Lufthansa என எழுதப்பட்டிருந்தது. அவள் Lufthansa விமானத்தில் தான் ஜேர்மனியை நோக்கி பயணித்ததாக மணிமகேலை சொன்னது ஞாபகத்தில் வந்தது.

இப்போது அந்தக் கரண்டி எனது சமயலறை லாச்சிக் குள் இருக்கிறது. எப்போது லாச்சியைத் திறந்தாலும் நினைவுகள் சிட்டுக் குருவிகளாய் அந்த முகாமுக்குப் பறந்து விடுகிறது.

□□□□□□□□□□

30.9.2008பிரசுரம் - [யுகமாயினி](#) (நவம்பர் 2008)[கருத்துக்கள்](#)